

Pieni harmaa tölli jonkun hylkäämä nökötti metsän sylissä taas edukseen jälleen ilona silmilleni niin kauniina kuin joka kevät sen puutarha oli villi jälleen elossa vehreänä kuin viidakko Musta hilleri roikotti kivijalan alle kananraatoa verinen vana perässänsä mutkitellen muurahaisille ehtoollisviiniä Sisilisko kurkki kivenkolosta huvittaen minua pikkuiset jalat niin vikkelät olevinaan krokotiili häntä vipatti sen touhottaessa eikä se pudottanut sitä ei se minua pelännyt Kuuntelin kuovin korkeata huutoa tiesin se olisi taas niin kuin jokaisena keväänä jäiden lähdön jälkeen vanhan haan laitamille tehnyt pojilleen pesän Oli sunnuntai kirkonkellot soivat kaukana kuin taustana kauneudelle